

ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများမှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ဖန်တီးမှု လေ့လာချက်

ပပဝင်း*

စာတမ်းအကျဉ်း

ဤစာတမ်းတွင် ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများမှ ဝတ္ထု (၃)ပုဒ် ရွေးချယ်၍ လေ့လာတင်ပြထားပါသည်။ ထိုသို့လေ့လာတင်ပြရာတွင် ဇာတ်ဆောင် စရိုက်များကို ဇာတ်ဆောင်ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာများနှင့် ချိန်ထိုးကာ လေ့လာ တင်ပြသွားပါမည်။ စာရေးသူသည် သူ၏ဝတ္ထုတိုများတွင် ဇာတ်လမ်းနှင့် အံဝင်အောင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များ ဖန်တီးရေးသားနိုင်မှုများကို ခံစား သိမြင်နိုင်ရန် ဖော်ထုတ် တင်ပြထားပါသည်။

သော့ချက်ဝေါဟာရများ - ဇာတ်ဆောင်စရိုက်၊ စရိုက်ပီပြင်မှု၊ စရိုက်သေ၊
စရိုက်ရှင်၊ အသင့်ယုတ္တိရှိမှု။

နိဒါန်း

ဝတ္ထုတို၏ အင်္ဂါရပ်များတွင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များသည်လည်း တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်သည် ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာများကို ဇာတ်လမ်းနှင့် အံဝင်အောင် သရုပ်ဆောင်ရသူ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် သဘာဝကျပါက ဝတ္ထုတိုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာနိုင်သကဲ့သို့ အချို့ဝတ္ထုများ၌ ဇာတ်လမ်းထက် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို ပို၍အသားပေးဖော်ပြတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ဖန်တီးမှုသည် အရေးကြီးသောအခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်သည်ဟု ဆိုချင် ပါသည်။ စာရေးသူသည် သူ၏ဝတ္ထုတိုများတွင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များကို ပုံဖော်ရာ၌ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော လူနေမှုဘဝအဖုံဖုံကို ဒိဋ္ဌဓမ္မ လူ့လောကနှင့် နီးစပ်အောင် လက်တွေ့လူသားများ၏စရိုက်နှင့် အံဝင်အောင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ဖန်တီးထားသည်။ ဤစာတမ်းတွင် ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများမှ ချည်ထွေးဝတ္ထုတို၊ ဂွဲသတ်ချိန်ဝတ္ထုတို ပိုလိုကားချပ်များ ဝတ္ထုတို (၃)ပုဒ်မှ ဇာတ်ဆောင်များ၏ စရိုက်ဖန်တီးပုံကို ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာများနှင့် ချိန်ထိုး၍ လေ့လာတင်ပြသွားပါမည်။

* ဒေါ်ကထိက၊ မြန်မာစာဌာန၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

၁။ ဝတ္ထုတိုသဘောတရား

ရသစာပေတွင် ဝတ္ထု ပြဇာတ် ကဗျာများ ပါဝင်သည့်အနက် ဝတ္ထု ဟူသော စာပေပုံသဏ္ဌာန်သည် စာဖတ်သူတို့၏စိတ်ကို အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးသော စာပေ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုစာပေတွင် ဝတ္ထုတို ဝတ္ထုရှည် နှစ်မျိုးအနက် ဝတ္ထုတိုသည် စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို အချိန်တိုအတွင်း စာရေးသူ တင်ပြလိုသော အာဘော် (သို့) ရည်ရွယ်ချက်ကို ထင်းကနဲမြင်သာအောင် တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဓိကအားဖြင့် ဝတ္ထုတိုသည် စာဖတ်သူအား အသိပေးလိုသည့် အကြောင်းအရာများကို ဇာတ်လမ်းအဖြစ်ဖန်တီး၍ စာရေးသူ၏အတွေးစိတ်ကူးဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ တင်ပြရသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာရှင်အသီးသီး၏ ယူဆချက်ကို လေ့လာကြည့်လျှင် ဆရာတက်တိုးက-

“ဝတ္ထုတို၌ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်သည် ပဓာနမဟုတ် ဇာတ်ကောင်၏ ချက်ပိုင်သောဘဝကို တစ်ချက်မျှ ဖော်ပြနိုင်ပါလျှင် ဝတ္ထုတို၏ ကိစ္စသည် ပြီးမြောက်ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။”^၁

ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။ ဆရာမောင်ထင်ကလည်း-

“ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့သည် ယေဘုယျအားဖြင့် အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ရပ်တစ်ခု လုပ်ရပ်တစ်ခု စိတ်ကူးတစ်ခု ဆင်ခြေပုံတစ်ခု အတွေးအခေါ်တစ်ခု စသည်ဖြင့် တစ်ခုသောအချက်ကို ဗဟိုမဏ္ဍိုင် ပြု၍ ဖွဲ့ဆိုသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်”^၂

ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။ တစ်ဖန် ဆရာမင်းကျော်ကလည်း-

“ဝတ္ထုတိုသည် တဒင်္ဂအာရုံခံစားမှု ထိုအာရုံခံစားမှုနှင့် ဆက်နွှယ်သော အဖြစ်အပျက် (သို့မဟုတ်) လှုပ်ရှားမှု (သို့မဟုတ်) စိတ်၏ သဘောထားကို ဖော်ပြသော စာမျိုး ဖြစ်သင့်သည်ဟု သဘော ရသည်”^၃

ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုထားပါသည်။

^၁ တက်တိုး၊ ၂၀၀၂၊ ၁၀။

^၂ ထင်၊ မောင်၊ ၁၉၇၉၊ ၂၁၇။

^၃ မင်းကျော်၊ ၁၉၇၉၊ ၁၅၇။

သို့ဖြစ်၍ ပညာရှင်အသီးသီး၏ အဆိုအမိန့်များကို လေ့လာကြည့်လျှင် ဝတ္ထုတို ဟူသော ရသစာပေအဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်၍ ဝတ္ထုတိုသည် ဒိဋ္ဌလူ့လောကတွင် ဖြစ်ပျက် နေသော အဖြစ်အပျက် တစ်စုံတစ်ရာကို အချိန်တိုအတွင်း ထင်းကနဲ မြင်သာအောင် ဖော်ပြနိုင်ရမည်။ ထို့ပြင် စာရေးသူတို့သည် လူ့လောကတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်အပျက်များကို အတွေးစိတ်ကူးနှင့်ပေါင်းစပ်ကာ လူ့စရိုက် လူ့သဘာဝကို ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားသော ရသစာပေလည်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင် ပါသည်။

၂။ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

ချည်ထွေးဝတ္ထုတို၏ ဦးတည်ချက်မှာ ရပ်ကွက်ထဲတွင် စကားရှုပ်တတ်၍ အများက နောက်ကွယ်တွင် ပေးထားသော ချည်ထွေးဟူသော အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ရှုပ်ထွေးတတ်သော လူ့စရိုက်သဘာဝသည် အခြေခံလူတန်းစားတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပို၍တွေ့မြင်ရကြောင်း သိရှိစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ စာရေးသူတို့မိသားစု မြို့သစ်ရပ်ကွက် လမ်းတိုလေးသို့ ပြောင်းလာသောအခါ နေရာသစ်တွင် အိမ်နီးချင်း ရီထွေးတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူအများက ရီထွေးကို ပြဿနာ အစရှာတတ်၍ ရီထွေးဟု မခေါ်ဘဲ နောက်ကွယ်တွင် ချည်ထွေးဟု ခေါ်ကြောင်း ယောကျျားဖြစ်သူကလည်းတစ်မျိုး သမီးများကလည်း ရပ်ကွက်ထဲက ကြားသမျှ စကားကို ချဲ့ထွင်ကာ မိခင်အားပြန်ပြော၍ ရီထွေးက သမီးများ၏စကားကိုယုံကာ ပြန်၍ရန်တွေ့တတ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ရီထွေးတို့အိမ်ဝိုင်းကို ပိုင်ရှင်ကရောင်း၍ ရီထွေးတို့မိသားစု ရပ်ကွက်ထဲက ပြောင်းပေးရသောအခါ လူအများက ကျိတ်၍ ဝမ်းသာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုဝမ်းသာမှုက မကြာပါ။ မကြာခင် ရီထွေးတို့ မိသားစု ရပ်ကွက်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည့်သတင်းကို ကြားရ၍ ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူအများက စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်နေကြပုံနှင့် ဇာတ်သိမ်းထားသည်။

ဝဲသတ်ချိန် ဝတ္ထုတို၏ဦးတည်ချက်မှာ ဖောင်သမား ဘိုးမူကဲ့သို့ ဆင်းရဲ သော်လည်း ရိုးသားသော၊ ကြိုးစားသော၊ ဖြူစင်သော၊ ကတိသစ္စာ တည်ကြည်သော၊ စိတ်နေသဘောထားရှိသည့်သူများလည်း ရှိကြောင်း ဖော်ပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ စာရေးသူသည် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရာမှ ဘီရိုထဲတွင် ဖုန်တက် နေသော ရေဒီယိုကိုမြင်၍ ထိုရေဒီယို၏ မူလပိုင်ရှင် ဖောင်သမား ဘိုးမူနှင့် ဒုတိယပိုင်ရှင် ဖခင်တို့၏ပုံရိပ်များကို ပြန်လည်တွေးတော မြင်ယောင်လာမိလေသည်။ ဖောင်သမား ဘိုးမူနှင့် ဖောင်ဆွဲမော်တော်သမား စာရေးသူ၏ဖခင်တို့ အလုပ်ချင်း ဆက်စပ်ရာက မိသားစုနှင့်ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် မြေးဖြစ်သူ ငထွန်းကို ရှင်ပြုရန်

ကုသိုလ်ပါဝင်ချင်၍ ဖခင်ထံမှ ငွေသုံးရာ ချေးယူခဲ့သည်။ ထိုငွေချေးပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဘိုးမူသည် တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ တစ်ရက်တွင် ဘိုးမူရောက်လာပြီး ငွေသုံးရာနှင့် သူ၏ရေဒီယိုကို ချေ၍ယူရန် ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင်က မယူရန်၍ ရေဒီယိုကို လက်ဆောင် ပြန်ပေးသော်လည်း လက်မခံ၍ ထားခဲ့ကြောင်း၊ စာရေးသူကျောင်းမှအပြန် ဖခင်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ရေဒီယို၏မူလပိုင်ရှင် ဘိုးမူရော ဒုတိယပိုင်ရှင် ဖခင်ရော လူ့လောကတွင် မရှိတော့ကြောင်း ပြောပြကာ ဇာတ်သိမ်းထားသည်။

ပိုလိုကားချပ်များ ဝတ္ထုတို၏ဦးတည်ချက်မှာ ကလေးငယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကြုံတွေ့နေရသော ဘဝပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ပြီး ဖြတ်သန်းနေရသော အခြေခံ လူတန်းစားတို့၏ဘဝကို မီးမောင်းထိုး တင်ပြထားသည်။ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းမှာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် မကျေးတို့မိသားစုသည် မန္တလေးမြို့၏ မြို့သစ်တစ်ခု ဖြစ်သော ကန်တော်ကြီးအနောက်ဘက်ခြမ်းက အသစ်ဆောက်ထားသော တိုက်တန်း များ၏ ကျောဘက်တွင် ကိုယ်ပိုင်ကလေးများနှင့် နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ မကျေးသည် မိသားစု၏အခက်အခဲကို ကူညီပေးနေရသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပဲပြုတ် ရောင်းရင်း ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကိုလည်း စာရေးသူအား ပြောပြခဲ့သည်။ အဓိကပြဿနာမှာ အကြွေးရောင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် မကျေးသည် ထွက်ပေါက်ရှာကာ ရပ်ကွက်ထဲမှကလေးများနှင့် ပိုလိုကားချပ်ထပ်တိုင်း ကစား၍ ငွေတစ်ရာ ရှုံးခဲ့သည်။ မိခင်က နှမြော၍ မကျေးအား ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့သလို စာရေးသူ ကလည်း ထပ်၍မကစားရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မကျေးသည် ထပ်ကစား ခဲ့ပြန်၍ စာရေးသူက ဘာလို့ထပ်ကစားတာလဲဟု မေးသောအခါ နိုင်လျှင် အမေ့ကို ပေးချင်သော ဆန္ဒရှိကြောင်းနှင့် နိုင်လျှင်လည်းလက်ငင်း ရှုံးလျှင်လည်းလက်ငင်း အကြွေးမရှိကြောင်း ပြောရင်းနှင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ထားသည်။

၃။ ဇာတ်ဆောင်ခရိုက်မန်တီးမှု

၃.၁။ ဇာတ်ဆောင်

ဝတ္ထု ဟူသော စာပေအဖွဲ့တွင် ဝတ္ထု၌ပါဝင်သော သရုပ်ဆောင်များကို ဇာတ်ဆောင်ဟု သတ်မှတ်ကြပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်ကိုပင် ဇာတ်ကောင်ဟု သုံးနှုန်းပြီး ယင်းဇာတ်ကောင်ကိုပင် ဇာတ်လိုက်ဟုလည်း အမျိုးမျိုး ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းကြသည် ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်နှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးအဓိပ္ပာယ်ဖွဲ့ဆိုပုံကို ကြည့်ပါက မြန်မာအဘိဓာန် အကျဉ်းချုပ်တွင် ဇာတ်ဆောင်၏အဓိပ္ပာယ်ကို-

“ဇာတ် ရုပ်ရှင် ဝတ္ထု စသည်တို့တွင် ပါဝင်သူ မျက်နှာဖုံး
ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဟန်အမူအရာဖြင့် ဇာတ်ဆောင်များ၏
စိတ်အစဉ်ကို ဖော်ပြရခြင်း”^၁

ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ ဆရာမြသန်းတင့်ကလည်း ဇာတ်ဆောင်၏ သဘောကို-

“ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်များဟာ ပုံတူဆွဲထားတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ
မဟုတ်ဘူး တကယ်သက်ရှိလူတွေကို နေရာပြောင်းထားပေးခြင်း
ဖြစ်တယ်”^၂

ဟူ၍ လည်းကောင်း မြန်မာဝတ္ထုတို အညွှန်းတွင် မလိခကလည်း-

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဇာတ်ဆောင် ဟူသည် လူတန်းစားစရိုက်ကို
ကိုယ်စားပြုရပေမည် လူတန်းစားအခြေခံ လူသားဝါဒကို ဖော်ပြ
ရမည်”^၃

ဟူ၍ ဆိုထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များသည် အဖြစ်အပျက် တစ်စုံ
တစ်ရာကို ကိုယ်စားပြုတင်ပြရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖန်တီးရေးသားကြသည်။
စာရေးသူတို့သည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော လူ့သဘာဝကို စာဖတ်သူများ
သိရှိစေရန် ဝတ္ထုထဲတွင်ရှိသော ဇာတ်ဆောင်များဖြင့် ကိုယ်စားပြု၍ သရုပ်ဖော်
ကြသည်။ လူ့သဘာဝစရိုက် သရုပ်ဖော်မှုအားကောင်းလျှင် ဇာတ်ဆောင်အားကောင်းသော
ဝတ္ထုအဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါသည်။

၃.၂။ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် အဖြစ်အပျက်တို့သည် ရုပ်တန်ဖန်မနေဘဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ရွေ့လျားနေကြသော သဘောသည် ဇာတ်လမ်းသဘော ဖြစ်သည်။ ထိုရွေ့လျား
နေကြသော အဖြစ်အပျက်တို့တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြသူများသည် ဇာတ်ဆောင်များ
ဖြစ်ကြသည်။ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် ဇာတ်ဆောင်၏
အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အတွေးအခေါ်များမှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို သိနိုင်ပါသည်။
အချို့ဝတ္ထုများတွင် ဇာတ်လမ်းထက် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို အသားပေးသော ဝတ္ထု

^၁ မြန်မာအဘိဓာန်အကျဉ်းချုပ်၊ ၁၉၇၉၊ ၅၁။

^၂ မြသန်းတင့်၊ ၂၀၀၁၊ ၃၄။

^၃ မလိခ၊ ၁၉၇၄၊ ၃၁။

များကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် စာရေးသူတို့သည် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို အလေးပေး ဖန်တီးကာ စာဖတ်သူတို့၏ နှစ်သက်မှုကို ရယူတတ်ကြသည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင် စရိုက်၏ အရေးပါပုံကို ဆရာတက်တိုးက-

“အရေးအသားမည်မျှပင် ကောင်းစေကာမူလည်း လူ့သဘာဝ လူ့စရိုက်တို့ကို သရုပ်မဆောင်လျှင် (သရုပ်ဆောင်ရာ၌ မအောင်မြင်လျှင်) ထိုဝတ္ထုတိုမှာ စာပေအရာမြောက်သည်ဟု ဆိုနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှချေသည်”^၁

ဟု ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ဆရာဝင်းငြိမ်းကလည်း-

“ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဖြစ်ရမယ် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ ခံစားချက် ဦးတည်ချက် ဖော်ပြချက်ဆိုတာတွေ ပေါင်းစပ်ပါဝင်ရမယ်”^၂

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဆရာအောင်သင်းကလည်း ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို-

“ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး၏ စကားပြောမြန်ခြင်း၊ လေးခြင်း၊ စိတ်ဆတ်ခြင်း၊ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ သတ္တိကောင်းခြင်း၊ အသည်းငယ်ခြင်း စသည် တို့ထက် ရိုးသားခြင်း၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်း၊ ယုတ်မာခြင်း စသည်တို့နှင့် ပို၍သက်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်”^၃

ဟူ၍ ဆိုထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်၏ အရေးပါမှုသည်လည်း ဝတ္ထုကောင်းတို့၏ လက္ခဏာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တွင် ဇာတ်ဆောင်သည် မရှိမဖြစ် လိုအပ် သကဲ့သို့ ဇာတ်လမ်းအချိုးအကွေ့ အတက်အကျပေါ်တွင် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အပြုအမူ အပြောအဆို အတွေးအကြံများကို လိုအပ်သလို ပုံဖော်ပေးရသည်။ ဇာတ်ဆောင်၏ ကိုယ်ကျင့်တရားမှ သူ၏စရိုက်ကို သိနိုင်ပါသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုသည်မှာ လူပုဂ္ဂိုလ်များတွင်ရှိသော အမူအကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူတို့က ဇာတ်ဆောင် စရိုက်ကို စရိုက်သေဇာတ်ဆောင်နှင့် စရိုက်ရှင်ဇာတ်ဆောင် ဟူ၍ ဖန်တီးကြသည်။ စရိုက်သေဇာတ်ဆောင်မှာ ဝတ္ထုထဲတွင် စလယ်ဆုံး ကောင်းသည်။ စရိုက်ရှင်ဇာတ်ဆောင်မှာ

^၁ တက်တိုး၊ ၂၀၀၂၊ ၁၀

^၂ ဝင်းငြိမ်း၊ ၂၀၀၂၊ ၅၆။

^၃ အောင်သင်း၊ ၁၉၉၄၊ ၄၃။

ဝတ္ထုထဲတွင် အဆိုးမှအကောင်းသို့လည်းကောင်း၊ အကောင်းမှအဆိုးသို့ လည်းကောင်း ပြောင်းလဲတတ်သည့် သဘောရှိသည်။ အဆိုးအကောင်း မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ သဘာဝ ကျသော ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို ဖော်ပြနိုင်မှသာ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ပီပြင်မည် ဖြစ်သည်။

၃။ ၃။ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ပန်တီးမှု

ဝတ္ထုတိုများသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မလောကမှ အဖြစ်အပျက်များကို စာဖတ်သူများအနေနှင့် ယုံကြည်လက်ခံလာအောင် စာရေးသူတို့က သူတို့၏ဇာတ်ဆောင်များကို ဖန်တီးယူ ရသည်။ စာရေးသူသည် မိမိကျင်လည်ရာဘဝ မိမိပတ်ဝန်းကျင် အတွေ့အကြုံများပေါ် မူတည်၍ ဘဝထဲမှဇာတ်လမ်းကို တည်ဆောက်ကြသည်။ ထိုသို့ဇာတ်အိမ်တည် ရေးဖွဲ့ရာတွင် ဒိဋ္ဌဓမ္မလောကနှင့် နီးစပ်ရန်လိုအပ်သကဲ့သို့ စိတ်ကူးဉာဏ် ဆန်းသစ်မှု တို့ဖြင့် အနုပညာရသမြောက်အောင် ရေးသားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို သရုပ်ဖော်ရာတွင် တကယ့်လူနှင့်တူအောင် သရုပ်ဖော်ကြသည်။ ဇာတ်ဆောင်ဖန်တီးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦးဝန်(မင်းသုဝဏ်)က-

“ဇာတ်လမ်းတွင် အရေးကိစ္စတစ်ခု၌ လူကောင်းသည် အရေးကိစ္စ တစ်ခု၌ မည်သို့ပြုမူတတ်ပုံ လူဆိုးသည် မည်သို့ပြုမူတတ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ လူကောင်းကြောင့် မည်သို့ဖြစ်တတ်ပုံကို လူဆိုးကြောင့် မည်သို့ဖြစ်တတ်ပုံတို့ကိုသော် လည်းကောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဝမ်းနည်းဖွယ် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ထိတ်လန့်ဖွယ် ကြည်ညိုဖွယ် စက်ဆုတ်ဖွယ်ဖြစ်အောင် သင့်ရာရာရေးဖွဲ့တတ် ပေသည်။

ဖွဲ့ရာတွင် နည်းသုံးနည်း ရှိသည်။

- (၁) ဇာတ်လိုက်သဘာဝကို ဝတ္ထုဆရာက တိုက်ရိုက်ပြောပြသော နည်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာ မောင်ဖြူသည် လူရိုးလူဖြောင့် ဖြစ်သည် ဟုလည်းကောင်း၊ လူလိမ်လူကောက်ဖြစ်သည် ဟုလည်းကောင်း ဖွင့်ဆိုပြသော နည်း ဖြစ်သည်။
- (၂) နောက်တစ်နည်းမှာ ဇာတ်လိုက်တစ်ဦး၏ သဘာဝကို အခြားသော ဇာတ်လိုက်တို့၏ အပြောအဆို အယူအဆဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုဇာတ်လိုက်တို့၏ ပြုမူဆက်ဆံမှုများဖြင့် လည်းကောင်း ဖော်ပြသောနည်း ဖြစ်သည်။

(၃) နောက်တစ်မျိုးမှာ ဇာတ်လိုက်၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး
အမူအရာများကို စာဖတ်သူတို့ကိုယ်တိုင် မိမိတို့၏
စိတ်မျက်စိ စိတ်နားတို့၌ အလိုအလျောက် ထင်လာ
မြင်လာအောင် ဖွဲ့သော နည်း ဖြစ်သည်။”^၁

ဟု မိန့်ဆိုထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးရာတွင် ဝတ္ထုရေးဆရာက ဇာတ်လမ်း
အချိုးအကွေ့ အတက်အကျပေါ်မူတည်၍လည်းကောင်း၊ ဇာတ်ဆောင်အချင်းချင်း
အားပြိုင်၍လည်းကောင်း၊ ဇာတ်ဆောင်၏ အတွင်းစိတ်နှင့် အပြင်စိတ် အားပြိုင်၍
လည်းကောင်း ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို ဖန်တီးယူရပါသည်။ ဝတ္ထုတိုသည် ဒိဋ္ဌဓမ္မ
လောကမှ အဖြစ်အပျက်များကို စာဖတ်သူများ လက်ခံယုံကြည်လာအောင် စာရေးသူ
တို့က မိမိတို့၏ဇာတ်ဆောင်များကို ဖန်တီးယူရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၄။ ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများမှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှု

ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများတွင် ချည်ထွေးဝတ္ထုတို၊ ဂွဲသတ်ချိန်
ဝတ္ထုတိုနှင့် ပိုလိုကားချပ်များဝတ္ထုတိုများမှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှုများကို
လေ့လာတင်ပြသွားပါမည်။

၄၊ ၁။ ဝတ္ထုရေးသူက တိုက်ရိုက်ပြော၍ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှု

ဝတ္ထုရေးသူက တိုက်ရိုက်ပြော၍ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးခြင်းဆိုသည်မှာ
ဝတ္ထုရေးသူက ဇာတ်ဆောင်၏ ရုပ်လက္ခဏာများကို အသေးစိတ်ပြောပြ၍
သရုပ်ဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကား ချောမောလှပသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည်
စသည်ဖြင့် ကိုယ်နှုတ်အမူအရာကို ဝတ္ထုရေးသူက တိုက်ရိုက်ပြော၍ သရုပ်ဖော်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ခင်ခင်ထူး၏ ချည်ထွေးဝတ္ထုတိုတွင် ဝတ္ထုရေးသူက ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို
တိုက်ရိုက်ပြော၍ ဖန်တီးထားသည်ကို လေ့လာတင်ပြသွားပါမည်။ ဤဝတ္ထုတွင်
ရီထွေး၏ အမူအရာကို-

^၁ ဝန်၊ ဦး၊ ၁၉၆၄၊ အမှာစာ။

“ရီထွေးက ကလေးငါးယောက် မအေဆိုပေမယ့် ကြီးလှသေး
တာတော့ မဟုတ်ဘူး သုံးဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ငါး အတွင်းလောက်
ရှိမှာပါ အသား မရော်မရဲ နဖူးမောက်မောက် မျက်နှာ
ဖောင်းဖောင်းကြီးနဲ့ မသိရင် ပျားတုပ်ခံထားရတဲ့ပုံ”^၁

ဟူ၍ ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး၏အကြောင်းကို အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်ထားသည်။
အသက်အရွယ် ငယ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်မနေဘဲ ပြင်ဆင်ဝတ်စားပုံမှာ
အသက်ကြီးသူပုံပေါ်နေသည့် ရီထွေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်၊ အမူအကျင့် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု
များကို ဝတ္ထုရေးသူက တိုက်ရိုက်ပြော၍ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။
ကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့်ကိုသုံးပြီး အပြောနည်းဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို ပေါ်လွင်စေ
သည်။ ရီထွေး၏ယောက်ျားသည်လည်း ကုန်ထမ်းပြီး ညနေပြန်လာလျှင် အရက်
သောက်ပြီး ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ ပြန်လာတိုင်းလည်း မယားကို ပြဿနာရှာတတ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအများက ဝင်ရောက်ဟန့်တားသော်လည်း
နေ့တိုင်းကျတော့ မဟန့်နိုင်တော့ပေ။ ထိုအခြေအနေတွင်-

“ရီထွေးက နည်းစနစ်နှစ်ခုနဲ့ထိန်းတယ် တစ်ခုကတော့ လင်
မူးပြန်လာလျှင် လင်ကို မဟုတ်တာရော ဟုတ်တာရော ဆီးပြီး
မျက်ရည်ခံထိုးတဲ့နည်း၊ နောက်တစ်နည်းကတော့ သမီးလေးတွေကို
ပြိုင်တူအော်ခိုင်းတဲ့နည်း၊ ဆီးပြီး မျက်ရည်ခံထိုးတဲ့နည်းက
လင်ကို ရပ်ကွက်နဲ့ လှည့်တိုက်တာပါ”^၂

ဟူသော ပြောစကားများက လက်တွေ့ဘဝတွင် မြင်တွေ့ရသော သဘာဝနှင့်
အံဝင်အောင် ကိုယ့်အပြစ်ကိုမမြင်အောင် တဖက်လှည့်နှင့် သူတစ်ပါးအပေါ် ထိုးချ
တတ်သော လူ့သဘာဝစရိုက်များ ဖြစ်သည်။ လင်နှင့်မယား အပေးအယူမျှကာ မယားက
မြှောက်ပေးလျှင်လည်း ရှေ့နောက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိဘဲ တဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သော
ယောက်ျား၏စရိုက်ကိုလည်း ပေါ်လွင်အောင် ဖန်တီးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
ထို့အပြင် ရီထွေး၏စရိုက်ကိုတင်ပြရာတွင် ရီထွေးသည် ရပ်ကွက်ထဲတွင် အချေးအငှား
ကလည်း မလွတ်-

“ကြည်ကြည်သာသာ ချေးလို့ငှားလို့ တောင်းလို့ရမ်းလို့ ရရင်ရ၊
မရလို့ကတော့ ရန်လုပ်ပါလေရော၊ ရန်ဖြစ်တဲ့အိမ်ရှေ့ ထဘီမပြီး
ရန်စောင်နေတာ လေးငါးခေါက်၊ ရှောင်နိုင်သူတွေက ရှောင်ကြ

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၇။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၇။

ပေမယ့် မရှောင်နိုင်သူတွေကြတော့ ချိတ်ကရော၊ အော်ကြ ဆဲကြ
လုံးကြ သတ်ကြ ခဲကိုင် တုတ်ကိုင်တွေ ဖြစ်ကြရော”^၁

ဟူ၍ ရီထွေး၏အချေးအငှား လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်သောစရိုက်၊ ကိုယ့်အလိုမပါရင် နှုတ်ကြမ်း
အာကြမ်း စရိုက်ကြမ်းဖြင့် လူတန်းစားအဆင့်နှင့် ပြုမူတတ်သော စရိုက်ကို
တွေ့ရသည်။ ရန်ဖြစ်ရမှာကိုလည်း မရှက်မကြောက်တတ်သော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ဆက်ဆံရာတွင်လည်း-

“စာအုပ်ဆိုင်နှင့် စကားများတာကလည်း ခဏခဏ၊ တစ်ည
တစ်ရာ ပေးရတဲ့ ပုဂ္ဂလိက လျှပ်စစ်မီးသမားနဲ့ ငြင်းခုံကြ
တာလည်း ခဏခဏ၊ သူများခြံစည်းရိုးပင် သွားခုတ်ပြီး ထင်းစိုက်လို့
ရုံးရောက်တာလည်း ခဏခဏ”^၂

ဟူ၍ ပြဿနာမျိုးစုံနှင့် ရှုပ်ထွေးတတ်သော အရှုပ်အရှင်းမကင်းသော စရိုက်တို့မှာ
ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ စာဖတ်သူကို ပို၍စိတ်ဝင်စားစေပါသည်။ လူတိုင်းက
ပြဿနာဖြစ်မည်ကို မလိုလားကြသော်လည်း-

“ရီထွေးက ဈေးဝယ်လွှတ်ရင် ရောင်းရတဲ့ အိမ်ဆိုင်တွေက
နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေကို ကြောက်ကြတယ်၊ ဖယောင်းတိုင်
တစ်တိုင် လက်ဖက်ခြောက်တစ်ထုပ် အခေါက်ခေါက် အခါခါ
လဲခိုင်းတာမျိုး၊ အအမ်းအတောမှားလို့၊ ပိုက်ဆံကစုတ်နေလို့၊
အကြွေးချန်လို့၊ ကလေးတွေက မုန့်ပါ ရောနှိုက်သွားလို့ ဆိုတာမျိုး
တွေကလည်း ထပ်လို့”^၃

စသည်ဖြင့် ပြဿနာကို အစရှာတတ်သည်။ ရီထွေးသည် ပြဿနာဖြစ်၍ စိတ်ညစ်ရ
တာလည်းမရှိ ခံစားမှုလည်းမရှိ ရှက်ကြောက်မှုလည်းမရှိသော ရီထွေး၏စရိုက်မှာ
ဒိဋ္ဌဓမ္မလောကတွင် ကြုံတွေ့ရသော စရိုက်မျိုး ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် ဝတ္ထု
ဇာတ်လမ်းနှင့်လျော်ညီစွာ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို ပြဿနာရှာဖွေတတ်သူ တစ်ဦးအဖြစ်
ဖန်တီးထားသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း နောက်ဆုံးတွင် ရီထွေးကို ရပ်ကွက်ထဲမှ လူအများက
ပြဿနာဖြစ်မှာစိုး၍ ရှောင်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ရီထွေးတို့နေသောအိမ်ပိုင်းကို

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၄။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၅။

^၃ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၉။

ပွဲစားတစ်ယောက်ကဝယ်၍ ဖယ်ပေးခဲ့ရသည်။ ရီထွေးတို့မိသားစု ပြောင်းသွားသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူအများက စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ဝမ်းသာနေကြသော်လည်း ပြောင်းသွားပြီး သိပ်မကြာခင် ရပ်ကွက်ထဲသို့ ပြန်ပြောင်းလာမည့်သတင်းကို ကြားရသောအခါ-

“ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ ရီထွေးပြန်ရောက်လာမှာ
စိတ်ညစ်ကြတယ်၊ ရီထွေးပြန်ရောက်လာရင် ချည်ထွေးလို
ရှုပ်ဦးမှာပဲ”^၁

ဟူ၍ ဆိုလိုချင်သောအချက်ကို နိဂုံးတွင် ဖွင့်ပြထားသည်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အစမှအဆုံး ရီထွေး၏ ရှုပ်ထွေးတတ်သော ပြဿနာရှာတတ်သော ကြမ်းတမ်းသော စရိုက်ကို လက်တွေ့လူ့လောကရှိ စရိုက်များနှင့် အဝင်အောင်ရေးသားကာ စရိုက်ကြွ ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။

ဝဲသတ်ချိန်ဝတ္ထုတိုသည် ရေဒီယိုတစ်လုံးနှင့် ဘဝကို ရေပေါ်တွင် မြှုပ်နှံကာ ဖောင်သမား ဘိုးမူ၏ ရိုးသားသောဘဝကို ဖော်ပြလိုခြင်းသည် ဤဝတ္ထု၏ ဦးတည်ချက် ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးသူတို့မိသားစုနှင့် တွေ့ခဲ့သော ဘိုးမူ၏ အကြောင်းကို-

“ဘိုးမူ၏ အမည်အရင်းကို ကျွန်မတို့တစ်တွေ မသိကြပါ
လူတကာက ဘိုးမူဆိုလို့ ဘိုးမူခေါ်ကြရခြင်းပင် ဘိုးမူက
ဖောင်သမား အဖေက ဖောင်ဆွဲမော်တော်သမားဆိုတော့ အလုပ်ချင်း
ဆက်စပ်ရာက ဘိုးမူနှင့်ခင်မင်ကြတာကလွဲလို့ ဘိုးမူအကြောင်း
ဘယ်သူမှ ဂဃနဏ မပြောနိုင်ဘူး”^၂

ဟူ၍ ဘိုးမူနှင့်စပြီး သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရသော်လည်း ဘိုးမူကလွဲ၍ ကျန်သည့် အကြောင်းအရာများကို မသိခဲ့ကြောင်း တင်ပြထားသည်။ ဖခင်နှင့် အလုပ်ချင်း ဆက်စပ်ရာက သိကျွမ်း၍ နောင်တွင် ဘိုးမူက ဖခင်ထံမှ ငွေပေးငွေယူကိစ္စများ လုပ်ငန်းဆက်စပ်မှုများနှင့် အဝင်အထွက်များပြီး စာရေးသူတို့မိသားစုနှင့် ခင်မင်ရင်နှီး ခဲ့ရသည်။ ဘိုးမူ၏ ပုံပန်းသွင်ပြင်ကို-

“နေပူရေပူလေပူထဲ သစ်ဖောင်မျောသလို မျောရသူဆိုတော့
အသားက သစ်ဆေးရောင် ညစ်နက်နက်ဖြစ်သည်။ မွဲခြောက်ခြောက်
မျက်လုံးတွေမှာ အမြဲတမ်း မျက်ဝတ်တွေ ထွက်နေတတ်သည်။

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၉။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၀။

အင်္ကျီကျောပြောင်ကြီးနှင့် နေတတ်သူဆိုသော်လည်း စွပ်ကျယ်ဟောင်း
တစ်ထည်တော့ ပန်းပေါ် ပါလာတတ်သည်”^၁

ဟူ၍ အလုပ်လုပ်ပုံ၊ အသားအရောင်၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံတို့ဖြင့်
ဇာတ်ဆောင်ကို မိတ်ဆက်ပေးထားသည်။ ထို့ပြင်-

“ဘယ်တုန်းကမှ ဖွတ်ခြင်းလျှော်ခြင်း မရှိဘဲ ခေါင်းပေါင်းထား
တတ်သော တဘက်ကြီးမှာ ချေးညှော်များ ချွေးစေးများ သဲမှုန့်
ဖုန်မှုန့်များဖြင့် စေးကပ်ကာ ပျစ်တွဲကြီး ရှိနေသည်”^၂

ဟူ၍ ဘိုးမူ၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုလည်းကောင်း၊

“ခေါင်းပေါင်းကြီးအောက်မှ ဘိုးမူမျက်နှာ မည်းညစ်ညစ်ကြီး
ကလည်း မျက်လုံးအရောင်ကိုပင် မမြင်ရ ဘိုးမူရယ်လိုက်လျှင်
ပါးကြီးခွက်သွားတတ်တာကလွဲ၍ သွားရယ်လို့လည်း မတွေ့ရပါ”^၃

ဟူ၍လည်းကောင်း စာဖတ်သူ၏မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာအောင် ဘိုးမူ၏
ရိုးသားသော စရိုက်ကို သူ၏ပုံပန်းသွင်ပြင် အမူအရာက ဖော်ပြထားပါသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ စာရေးသူတို့မိသားစု ဖခင် မော်တော်ဆိုက်ကပ်ထားရာ သစ်ဆိပ်သို့
လိုက်သွားသည့်အခါမျိုးတွင် ဘိုးမူသည်-

“ဖောင်ပေါ်က ဖောင်တဲကလေးထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေတတ်တာ
ရှိသလို ဖောင်ကြိုးများကို လိုက်တုပ်နေတာမျိုး သစ်လုံးတွေ
တွဲတာ လိုက်ကြည့်နေတာမျိုးလည်း တွေ့ရတတ်ပါသည်”^၄

ဟူ၍ ဘိုးမူ၏ ကျင်လည်ရာနေရာပတ်ဝန်းကျင် မိမိအလုပ်ကို အာရုံစိုက်ကာ
စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်တတ်သော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူ၏ဖခင်သည်
အသက်ကြီး၍ ဖောင်ဆွဲမော်တော် အလုပ်က အနားယူလိုက်သော်လည်း ဘိုးမူကမူ-

“လူငယ်များလို ကျားစီးဖားစီး မရှိတော့ပေမယ့် ဖောင်ဘိုးတော်
ဆိုသော ဘွဲ့ဖြင့် ဘေးကင်းရန်ကင်း ဖောင်စောင့် တဲစောင့်အဖြစ်
ဘိုးမူကို ခေါ်ကြရသည်”^၅

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၀။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၁။

^၃ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၁။

^၄ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၁။

^၅ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၆။

ဟူ၍ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသောအခါ ဖောင်ဘိုးတော်အမည်ရ၍ နားခွင့်ရယ် မရှိသောဘဝနှင့် ဖောင်ပေါ်တွင်ပင် အသက်ရှင်သန်နေရသောဘဝမှာ သနားစရာ ကောင်းလှသည်။ ဘိုးမူသည် ဖခင်ထံမှ သူ၏မြေးဖြစ်သူရှင်ပြုရန် ငွေချေးပြီး တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း စာရေးသူမရှိသော တစ်ရက်တွင် ဘိုးမူ ရောက်လာ၍ ချေးငွေကို ပြန်မဆပ်နိုင်သော်လည်း သူစွဲလမ်းခဲ့ရသော သူ၏အဖော် ဖြစ်သော ရေဒီယိုကို တန်ဖိုးဖြတ်ကာ ထားခဲ့သည်။ ကတိသစ္စာမပျက်သော ရိုးသားသော ဘိုးမူ၏စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။

ပိုလိုကားချပ်များ ဝတ္ထုတိုတွင် မကျေးကို အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ဖန်တီးကာ အခြေခံလူတန်းစားတို့၏ဘဝကို ဖော်ပြထားသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးသူက မကျေး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို-

“ဒီကလေးမလေးကို မကျေးလို့ခေါ်ကြတယ်၊ လူပုံက ခပ်ညက်ညက် သေးသေးကလေး၊ ပိန်လိုက်တာကလည်း အရိုးစုကလေး ထောင်ထားသလား ထင်မှတ်ရတယ်၊ မြင်လိုက်ရရင် လေဘေး အကျီ ဖိုးရိုးဖားရားကြီးနဲ့ မလိုက်အောင် ဘဲမြီးကလေးလို့ ထွက်နေတဲ့ ဆံပင်စုစည်းကလေးက မကျေးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရုပ်ပုံလွှာပဲ”^၁

ဟူ၍ ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပုံ ဆီမလိမ်း၍ ခြောက်သွေ့နေသောဆံပင် ဟန်ပန် အမူအရာတို့ကို စာရေးသူက တိုက်ရိုက်ပြော၍ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို သရုပ်ဖော် ထားသည်။ ထို့အပြင်-

“မကျေးကတော့ သူ့ခေါင်းပေါ်က ပဲပြုတ်တောင်းကြီးကို ဟန်ချက် ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိန်းတတ်နေပါပြီ၊ တစ်ခါတလေ ပဲပြုတ် တောင်းကြီးကို လက်လွှတ်ပြီး ပိုက်ဆံများတောင် ရေနေတတ်သေး၊ ချိန်ခွင်ကိုကိုင်တွယ်ပုံကအစ ပဲကလေး နှစ်စေ့သုံးစေ့ကို ဧရာမ ရက်ရောမှုကြီးလို အဆစ်သဘောမျိုး ထည့်ပေးပုံအဆုံး တကယ့် ဝါရင့်ပဲသည် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှိလိုက်တာမှ”^၂

ဟူ၍ မကျေး၏ဟန်ပန်အမူအရာမှာ အသက်နှင့်မမျှအောင် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပုံ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိပုံ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိပုံ စသောစရိုက်

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၉၈။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၉၈။

များကို တွေ့ရသည်။ ဝတ္ထုရေးသူက တိုက်ရိုက်ပြော၍ မကျေး၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်၊ အသွင်အပြင်၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသောအလုပ်တို့ကို သိရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုလိုကားချပ်များဝတ္ထုတိုတွင် ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း မိသားစု စားအိုးကို ကူညီဖြေရှင်းပေးနေရသော ကျောင်းနေအရွယ် ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းနေခွင့်မရသော အခြေခံလူတန်းစားတို့၏ လူနေမှုစရိုက်သဘာဝကို စာရေးသူကိုယ်တိုင်ပြောရှုထောင့်ဖြင့် ဖန်တီးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အခြေခံ လူတန်းစားတို့၏ လူနေမှုဘဝကိုနောက်ခံပြုကာ ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ကြုံနေရသော ဘဝပြဿနာကို စာဖတ်သူများ သိရှိအောင် မီးမောင်းထိုး တင်ပြထားသည်။

၄၊ ၂။ အခြားဇာတ်ဆောင်များ၏ အကူအညီဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ဖန်တီးမှု

အခြားဇာတ်ဆောင်များ၏အကူအညီဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးရာတွင် မိမိစရိုက်ဖော်လိုသော ဇာတ်ဆောင်နှင့်တွဲဖက်ရန် အရံဇာတ်ဆောင်များကို ဖန်တီးပေးရသည်။ စရိုက်ဖော်လိုသော ဇာတ်ဆောင်နှင့် အရံဇာတ်ဆောင်တို့၏ဆက်ဆံရေးမှ ထွက်ပေါ်လာသော တုံ့ပြန်မှုများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်နှစ်သက်လျှင် ချစ်ခင်နှစ်သက်သည့်အလျောက် မနှစ်သက်လျှင် မနှစ်သက်သည့်အလျောက် အမှုအရာအပြောအဆို အတွေးအကြံတို့ဖြင့် တုံ့ပြန်မည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဝတ္ထုတွင် အရံဇာတ်ဆောင်များ၏ အကူအညီဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ဖန်တီးမှု ဖြစ်ပေါ်လာကာ စာဖတ်သူတို့၏ စိတ်အာရုံခံစားမှုကိုလည်း ရရှိစေပါသည်။

ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများကို လေ့လာရာတွင် အရံဇာတ်ဆောင်များ၏အကူအညီဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးထားသည်ကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ချည်ထွေးဝတ္ထုတိုတွင် ရပ်ကွက်ထဲ၌ ပြဿနာပေါင်းစုံဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေတတ်သော ရီထွေး၏စရိုက်ကို-

“ဆရာမနယ် ရီထွေးက ဇယားရှုပ်တယ်နော် ကျွန်မတို့က ရီထွေး
မခေါ်ဘူး ချည်ထွေးခေါ်တာ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်လွန်းလို့လေ”^၁

ဟူသော လမ်းထိပ်က မုန့်ပျားသလက်ရောင်းသော မသောင်းမေ၏ပြောစကားအရ သိရှိရသည်။ ရီထွေးတစ်ယောက်ထဲ ရှုပ်ထွေးပွေလီသည် မဟုတ်ဘဲ သမီးများကလည်း မိခင်၏မကောင်းသောစရိုက်များ အနည်းငယ် ပါလာကြသည်။ ရပ်ကွက်

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂။

ထဲတွင် သတင်းပေးသတင်းယူ ပုံကြီးချဲ့ ရန်တိုက် မဟုတ်ကဟုတ်ကပြော အထူး ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ကြားရသမျှသတင်းကို မိခင်ထံပြန်ပို့ကာ ရီထွေးက ထိုသတင်း များကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ အချိန်အခါစောင့်ပြီး ရန်တွေ့တတ်သည်။ ထို့ပြင်-

“မအေးက အဝတ်တွေ မလှကြီးကို ပေါင်ခိုင်းမလို့တဲ့ အမေ့
မယုံလို့နေမှာပေါ့”^၁

ဟူ၍ ရပ်ကွက်၏ယုံကြည်မှုကိုလည်းမရ သမီးတို့၏မြှောက်ထိုးပင့်ကော် ပြောစကား များကို ယုံကြည်ပြီး အခြားသူများအား ရန်လုပ်တတ်သော ကြမ်းတမ်းသော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်နေ့တွင် ရီထွေးတို့မိသားစုနေသော အိမ်ပိုင်းကို ဦးလေးက ရောင်းလိုက်သောအခါ ရီထွေးတို့မိသားစုလည်း ပြောင်းပေးရသည်။ မပြောင်းခင် တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ငိုကာ ဟိုအိမ်ပိုင်းထဲ တဲကုပ်ဆောက်ပရစေ အိမ်အဖီလေး ဆွဲနေပရစေ ပြောသော်လည်း မည်သူမျှ လက်မခံကြပေ။ ဒုက္ခရောက်နေ၍ ကူညီချင် သော်လည်း သူ၏ရှုပ်ထွေးတတ်သော စရိုက်များကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က လက်မခံ ချင်ကြပေ။ ရပ်ကွက်ထဲက လူအများစုကလည်း-

“အခုမှ ချည်ထွေး ရှင်းတော့တယ် ဆရာမရေ ဒါတောင် လေဝေ
သလို ဝေနေတာ”^၂

ဟူ၍ သူများဒုက္ခရောက်၍ စိတ်မကောင်းသော်လည်း မသိစိတ်က ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသော လူ့သဘာဝကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကြာကြာဝမ်းမသာရဘဲ မကြာခင် ဒီရပ်ကွက်ထဲ ပြန်ပြောင်းလာတော့မည့် သတင်းကိုကြားရ၍ ရပ်ကွက်ထဲရှိသူတို့မှာ-

“ရီထွေးပြန်ရောက်လာရင် ချည်ထွေးလို ရှုပ်ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့”^၃

ဟူ၍ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေကြသည်။

ချည်ထွေးဝတ္ထုတိုတွင် ရီထွေး၏ ရှုပ်ထွေးတတ်သောစရိုက် ကြမ်းတမ်းသော စရိုက်များကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရီထွေးနှင့်ဆက်ဆံရမှာကြောက်ပုံ ရပ်ကွက်ထဲမှ ပြောင်းရသောအခါတွင်လည်း လူအများကကျိတ်၍ ဝမ်းသာကြပုံ ပြန်ရောက်လာမည်ဟု သတင်းကြားယုံဖြင့် လူအများကမနှစ်သက်ပုံ စသည့်အပြုအမူများကို တွေ့ရသည်။ သူ၏မကောင်းသောစရိုက်များကြောင့် အခြားဇာတ်ဆောင်များ၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ အဆိုး ဘက်သို့ ဦးတည်နေခြင်းဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို ဖန်တီးထားသည်။

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၇။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀။

^၃ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၁။

ဝဲသတ်ချိန် ဝတ္ထုတိုသည် ဖောင်သမားဘဝနှင့် ရေထဲတွင်ကျင်လည်ကာ ဘဝကိုရုန်းကန်နေရသော ဘိုးမူ၏အကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ ဘိုးမူသည် စာရေးသူတို့မိသားစု၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ ဘိုးမူသည် ဆင်းရဲသော်လည်း ရိုးသားသည်။ ကြိုးစားသည်။ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သော စိတ်ဓာတ် ရှိသည်။ စာရေးသူ၏ ဖခင်နှင့်လည်း ငွေပေးငွေယူရှိခဲ့သည်။ ငွေယူတာများ၍ ပြန်မဆပ်နိုင်သောအခါ သူနှစ်သက်ခဲ့သော ရေဒီယိုကို အကြွေးထိုးဆပ်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ပြန်လည် သတိရကာ ဇာတ်လမ်းဆင်၍ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘိုးမူ၏စရိုက်ကို-

“ခင်ဗျားအကြွေးနဲ့ သံသရာမပတ်ချင်ဘူးဟု ပြောကြားကာ
ရေဒီယိုကို ထိုးပေးခဲ့၍ ယူလာခဲ့ရကြောင်း”^၁

ဖခင်၏ ပြောစကားကိုကြည့်၍ တင်နေသောအကြွေးကို မိမိမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရသော ရေဒီယိုနှင့်တန်ဖိုးဖြတ်ကာ ဘိုးမူ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သောစိတ်ထားကို တွေ့ရသည်။ ရေပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှား၍ ရေဒီယိုကိုအဖော်ပြုကာ ဘဝကိုဖြတ်သန်းနေရသော်လည်း အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရသောအခါ မိမိအဖော် ရေဒီယိုကို စွန့်လွှတ်၍ အကြွေးထိုးဆပ်ခဲ့သော ဆင်းရဲသော်လည်း ကတိ၊ သစ္စာ တည်ကြည်သော ဘိုးမူ၏ စိတ်ထားကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ဘိုးမူသည် မိမိလုပ်ငန်းတွင် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း-

“ဘိုးမူက သူ့လောကပတ်ဝန်းကျင်မှာ အားကိုးရတဲ့ ဖောင်သမား
ကြီးကွယ့် မိုးလေများ အကဲခတ်ရပြီဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ
မမှီဘူး နေသာ မိုးသာ တိမ်သာ လသာ မျှောနေရာက
ဘယ်စခန်းရောက်ရင် ဖောင်ကပ်ကြတော့ ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်
အတွင်း လေကျနိုင်တယ်ဆိုရင် တကယ့်ကို လေကျတော့မှာ
သေချာပြီ”^၂

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“မိုးပေါ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် တိမ်အရောင်မြင်တာနဲ့ ကျုပ်က
သိနေတာလို့ အဖေ့ကို ပြောဖူးတယ် ဟုတ်မှာပဲ ဘိုးမူ
ဖောင်သက်က အနှစ်လေးငါးဆယ် ရှိနေတာ ဖောင်သမားတွေက
သူ့ကို ဖောင်ဘိုးတော်လို့ ခေါ်ကြတယ်”^၃

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၈၈။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၃။

^၃ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၃။

ဟူ၍ ဖခင်၏ပြောစကားအရ သိရသည်။ သစ်ဖောင်နှင့်ပတ်သက်လျှင် လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ လမ်းခရီးအတွေ့အကြုံ ရာသီဥတုအခြေအနေ မိုးလေဝသခန့်မှန်းချက် စသည်တို့ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည်။ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှု မိမိလုပ်ငန်းတွင် အာရုံစူးစိုက်မှုရှိသော ဘိုးမူ၏စရိုက်ကို အခြားဇာတ်ဆောင်များ၏ ပြောစကားဖြင့် ဖန်တီးထားသည်။

ဝဲသတ်ချိန်ဝတ္ထုတွင် အရံဇာတ်ဆောင်များ၏ ပြောစကားများကို ကြည့်၍ ဘိုးမူ၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် မိမိအလုပ်ပေါ်တွင် စေတနာထားကာ အာရုံစူးစိုက်မှုရှိသော စရိုက်များကို တွေ့ရသည်။

ပိုလိုကားချပ်များဝတ္ထုတိုတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင် မကျေး၏စရိုက်ကို ပေါ်လွင်အောင် အရံဇာတ်ဆောင်များ၏ အပြောစကားများဖြင့်လည်း ပံ့ပိုးပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကလေးငယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မိသားစုအတွက် ပဲပြုတ်ရောင်းရင်း ဘဝကိုရုန်းကန်နေရသော မကျေးသည် ပဲပြုတ်ရောင်းရသည်မှာ အကြွေးကျ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ညည်းညူမိလေသည်။ သို့သော်လည်း ဆက်၍ရောင်းရင်း အရင်းပြုတ်လိုက် ပြန်ထွက်လိုက်နှင့် လုံးလည်ချာလည် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်ရက်တွင် မကျေးသည် သူငယ်ချင်းများနှင့် ပိုလိုကားချပ်ထပ်တိုင်း ကစားခဲ့၍ ငွေတစ်ရာ ရှုံးခဲ့ကြောင်း အမေဖြစ်သူက-

“ဆရာမရယ် ပြောမပြောချင်ပါဘူး မကျေးက မိုက်လုံးကြီးလွန်းလို့ပါ နေ့လယ်က ဟိုဘက်တဲတွေသွားပြီး ပိုလိုကားထပ်တာလေ ငွေတစ်ရာရှုံးသတဲ့ ဖြစ်ရပုံများ ဆရာမရယ် ကျွန်မတို့မှာ ငွေတစ်ရာ မပြောနဲ့ ကလေးမုန့်ဖိုးတောင် မနည်းကြီး”

ဟူ၍ ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုကာ ငွေတစ်ရာမှာ သူတို့အတွက် အလွန်တန်ဖိုးကြီးကြောင်း ပြောပြလေသည်။ မကျေးသည် ကလေးဖြစ်၍ ကလေးချင်း ရိုးရိုးကစားသည် ခွင့်လွှတ်နိုင်သော်လည်း လောင်းကစားကဲ့သို့ ငွေကြေးပါလာသောအခါ မကျေး၏ မိုက်ရူးရဲဆန်သော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုယ်တိုင်ပဲပြုတ်ရောင်း၍ ပိုက်ဆံရှာနေသော်လည်း ပိုက်ဆံ၏တန်ဖိုးကို နားမလည်သော မကျေး၏စရိုက်မှာ မိုက်မဲသောစရိုက် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပိုလိုကားချပ်ထပ်တိုင်းကို ထပ်မံကစားခဲ့ပြန်၍-

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၁၆။

“လမ်းဘေး ပဲတောင်းချပြီး ပိုလိုကစားတာဟာ မိန်းကလေး
လုပ်ရမယ့် အလုပ် မဟုတ်ဘူးလေ ဆင်ခြင်မှပေါ့”^၁

ဟူ၍ မိန်းကလေးနှင့် မသင့်တော်ကြောင်း ဆရာမက ပြောဆိုဆုံးမသော်လည်း နာခံမှု မရှိသော မကျေး၏စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ မိဘအခြေအနေကိုလည်း သိ မိဘမကြိုက် မှန်းလည်း သိသော်လည်း ပိုလိုကားချပ်ထပ်တိုင်း ကစားရသည်ကို စိတ်ဝင်စား နေသော ဖြတ်လမ်းနည်းနှင့်ငွေရသည်ကို ပျော်ရွှင်နေသော မကျေး၏ မကောင်းသော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။

ပိုလိုကားချပ်များ ဝတ္ထုတိုတွင် မကျေးသည် ကျရာဘဝတွင် လုပ်ကိုင် စားသောက်သော်လည်း အခက်အခဲနှင့်ရင်ဆိုင်ရသောအခါ စိတ်ညစ်၍ သူငယ်ချင်း များနှင့် ကစားခဲ့သည်။ ကစား၍ နိုင်သောအခါ ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ မိမိအလုပ်ထက်ပို၍ အမြတ်အစွန်းကို လက်ငင်းရသောအခါ တပ်မက်စွဲလမ်းခဲ့သော မကျေး၏စရိုက်မှာ သတိပြုဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်သည်။

၄၊ ၃။ ဇာတ်ဆောင်၏ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး အမူအရာဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ဖန်တီးမှု

ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများမှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ဖန်တီးမှုသဘောကို လေ့လာရာတွင် ဇာတ်ဆောင်၏ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးထားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် ဇာတ်ဆောင်အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ပြောစကားများဖြင့် ဇာတ်ဆောင်၏ တုံ့ပြန်သော အမူအရာ အပြောအဆို အတွေးအကြံတို့ကို ဖော်ပြ၍ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကို စာဖတ်သူ သိစေလိုသောနည်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူကပြော၍ သိရသော အပြောနည်းမဟုတ် ဇာတ်ဆောင် ကိုယ်တိုင် ပြုမူရသော အပြောနည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းကို ချည်ထွေးဝတ္ထုတို ဝဲ့သတ်ချိန်ဝတ္ထုတိုနှင့် ပိုလိုကားချပ်များဝတ္ထုတိုတွင် တွေ့ရပါသည်။

စာရေးသူတို့မိသားစုသည် မြို့သစ်ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းလာပြီး မကြာမီ ရီထွေးနှင့် သိကျွမ်းလာခဲ့သည်။ မသိကျွမ်း၍လည်းမရ သူ့အိမ်ကို ကိုယ်က မသွားသော်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုရှာကာ ရီထွေးက ရောက်လာ တတ်သည်။ တစ်နေ့တွင်-

“ဆရာမရယ် ပါတိတ်ကောင်းလေး ပေါင်ထားတာကို နှစ်လနှင့်
အဆုံးဆိုတော့ မလွန်ဘူးလား အတိုးလည်း ပေးနေတဲ့ကြားက

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၁၆။

မနက်အစောကြီး သွားရွေးတော့ ဆုံးပြီတဲ့ မတရားသက်သက်
လုပ်တာ သွေးအန်မယ့်ဟာတွေ စားကြပါစေ”^၁

ဟူ၍ မနက်စောစောစီးစီး မဖိတ်ခေါ်ဘဲနှင့်ရောက်လာကာ ပြဿနာကိုပြောလည်းပြော
ကျိန်လည်းကျိန်ကာ ငိုလိုက်သေးသည်။ နံနက်စောစော ပြောသင့် မပြောသင့်
မချင့်ချိန်ဘဲ အပူတိုက်ကာ ကြမ်းတမ်းသောစရိုက်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း သူ၏အပြောစကား
များက ဖော်ပြနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း-

“ဒါ ကျွန်မတို့ဦးလေး တစ်ခေတ်ကောင်းစားတုန်းက နောင်ချို
ဘက်မှာ မြေနစ်ကွက်ပေးခဲ့တာလေ ဆရာမရဲ့ တစ်ကွက်က
ကျွန်မအဒေါ် စာရွက် အခု အဒေါ်တို့က ရောင်းတော့မယ်
ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကလည်း ရောင်းရတော့မှာ နှစ်ကွက်တွဲကြီး
ဆရာမ ယူလိုက်ပါလား”^၂

ဟူ၍ ဟုတ်မဟုတ်ကို ယုံရခက်ခက်နှင့် သူပြောသမျှကို နားထောင်နေရသော်လည်း
စိတ်ထဲမှာမယုံချင် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ပေးထားသော ချည်ထွေး ဟူသော အမည်နှင့်
လိုက်ဖက်စွာ အမှုကိစ္စမျိုးစုံကို ယူဆောင်လာတတ်သည်။ ထို့ပြင်-

“ကျွန်မတို့ကို အပ်သွားတာပါ ဆရာမရဲ့ သူတို့က ကြာအုံးမှာ
သရက်သီးမှည့်ချိန်မှ ပြန်မရောက်ရင် ခူးရောင်းကြလို့ မှာသွား
တာလေ ရဲရဲသာစားပါ”^၃

ဟူ၍ ပိုင်ရှင်မရှိဘဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် သရက်သီးများကိုခူးကာ အရပ်ထဲတွင်
မျက်နှာလို မျက်နှာရ လိုက်ဝေလေသည်။ ပိုင်ရှင်ပြန်ရောက်သောအခါ ကြွေတာရယ်
ပုပ်တာရယ် လွှင့်ပစ်တာရယ် အကြောင်းပြကာ စကားကိုရှေ့တစ်မျိုး နောက်တစ်မျိုး
လိမ်လည်ပြောဆိုတတ်သော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ သားသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရာ
တွင်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုမရှိ-

“အကြီးမရေ ဟေ့ အကြီးမ ဘယ်သွားနေတုန်း ကြောင်အိမ်ထဲက
မအေးဖို့ ချန်ထားခဲ့တဲ့ ဟင်းနှစ်တုံး မစားပါနဲ့ဆိုတဲ့ကြားက
စားသွားသေးသနော် အာပုပ်မ ခါးပိုက်နှိုက်မ လာခဲ့”^၄

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၉။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၀။

^၃ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၁။

^၄ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၂။

ဟူ၍ ဇာတ်ဆောင်၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာဖြင့် သူ၏ကြမ်းတမ်းသော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ သားသမီးကို ဆုံးမရာတွင် ချီသာမှုမရှိ၊ အပြောအဆိုကြမ်းတမ်းသော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် မီးဖိုချောင်အချေးအငှားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း-

“မစမ်းနဲ့ရယ် ကြက်သွန်တစ်တက်လောက် ပေးစမ်းပါ ဈေးက
မေ့လာလို့”

ဟူ၍ လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်ကာ တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက် ချေးငှားတတ်သည်။ ကြည်ကြည်သာသာ ချေးလျှင်ချေး မချေးလျှင် စောင်းမြောင်းကာ အော်ဟစ်ဆဲဆို တတ်သော ရီထွေး၏စရိုက်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် ရီထွေးအား ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအများက ကြောက်၍မဟုတ်သော်လည်း မိမိတို့နှင့်ပတ်သက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မဆက်ဆံချင်သော်လည်း ဆက်ဆံနေရသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် ရီထွေး၏စရိုက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်းကောင်း သားသမီးနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်းကောင်း ကြမ်းတမ်းသောစရိုက် လိမ်ညာပြောဆို တတ်သောစရိုက်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုမရှိ အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းသောစရိုက်တို့မှာ သူ၏ပြောစကားများက ဖော်ပြနေသည်။ ရီထွေး၏စရိုက်က ကြမ်းတမ်းသော်လည်း တစ်ဖက်တွင် ဆရာမ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစရိုက် အမြင်မတော်တာရှိလျှင် ဆိုဆုံးမ တတ်သော စရိုက်များကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေ မိသားစုများဖြစ်သော်လည်း စရိုက်သဘာဝ မတူညီမှုများကို ဖော်ပြထားသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူအများစုသည် ရီထွေးကို ကြောက်ရွံ့၍ မဟုတ်သော်လည်း ပြဿနာဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ရှောင်ဖယ် ကြသော်လည်း ရီထွေးကမတွေ့တွေ့အောင် ဖန်တီးလေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရီထွေး၏ ဆိုးသောစရိုက်ကို တွေ့ရသည်။

ဝဲသတ်ချိန်ဝတ္ထုတို့တွင်လည်း ဇာတ်ဆောင်၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာဖြင့် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှုကို တွေ့ရသည်။ ဤဝတ္ထုတို့တွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ဘိုးမူ ဖြစ်သည်။ ဘိုးမူ၏ စရိုက် ဟန်ပန်အမူအရာကို-

“ကျုပ်က အင်္ကျီဝတ်ကြီးနဲ့ မနေတတ်ဘူးဗျ ကိုညိုရ ဝတ်ရင်
ယားနေတော့သာ ဖောင်စစ်စာရေးတွေ သစ်စစ်စာရေးတွေ

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၁၄။

လာရင် အသင့်ဝတ်နိုင်အောင်လို့သာ ပခုံးပေါ် တင်ထားတာ
လူကြီးတွေ လာရင် ရိုသေသမှု ပြုရတာကိုး”^၁

ဟူ၍ မည်သူကမှ မမေးသော်လည်း အင်္ကျီမဝတ်ရခြင်း၏ အကြောင်းပြချက်ကို ရှင်းပြ
နေသော ဘိုးမူ၏ရိုးသားသောစရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း စစ်ဆေးရေးများ
လာပါက အဆင်သင့်ဝတ်နိုင်အောင် ဆောင်ထားတတ်ကြောင်း သူ၏ပြောစကားများ
အရ ဘိုးမူ၏ရိုးသားသော ပွင့်လင်းသော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ ဘိုးမူသည်
အတန်းပညာ မတတ်သော်လည်း ဗဟုသုတကို ရှာမှီးသည်။ ရေဒီယိုကို မပြတ်
နားထောင်ကာ ရေဒီယိုမှလာသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း စာရေးသူအား
ဆရာတင်ကာ-

“နေစမ်းပါဦး ငါ့တူမက အတန်းတွေရလှပြီဆိုတော့ ဘကြီး
မေးစမ်းပါဦးမယ် ရေဒီယိုထဲကလာတဲ့ စစ်ပွဲ ငါ့တူမလည်း
ကြားဖူးမှာပေါ့ ဖော့ကန်ကျွန်းဆိုတာ ဘကြီးတို့နဲ့များ နီးသလား”^၂

ဟူ၍မေးမြန်းကာ အဖြေသိလျှင် ကျေနပ်အားရနေတတ်သည်။ ထို့ပြင် စာရေးသူ၏
အဖေအား

“ကိုရင်ညိုရာ ကျုပ် ခင်ဗျားဖောင်နဲ့ ကျပါစေ ဆုတောင်းတာဗျ
ခင်ဗျားနဲ့ဆိုတော့ ဖောင်သတ်ချိန် စကားစမြည် ပြောရတယ်
ကျုပ်က ရေထဲက သစ်လုံးတွေပေါ် ဘဝကုန်နေရတာဆိုတော့
ဥပုသ်ရက်ဝင်တောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ”^၃

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ဖောင်တဲထဲ တစ်သက်လုံးနေလာတော့ ကုန်းပေါ်ကို မနေတတ်
ပေါင်ဗျာ”^၄

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်းပြောကာ ဟန်မဆောင်တတ်သောစရိုက်
ရိုးသားဖြူစင်သော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဘိုးမူ၏ ဟန်ပန်အမူအရာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်၍
လည်းကောင်း၊ လူငယ်နှင့်ဆက်ဆံလျှင်တစ်မျိုး၊ လူကြီးနှင့်ဆက်ဆံလျှင်တစ်မျိုး

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၀။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၂။

^၃ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၃

^၄ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၉၅။

ယဉ်ကျေးသော အပြောအဆိုတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ရိုးသားသောစရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ စိတ်သဘောထားကို ကြည့်လျှင်လည်း မိမိကျင့်လည်ရာနေရာတွင် နေတတ်ထိုင်တတ် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတတ်သော စိတ်နေသဘောထားများကို တွေ့ရသည်။

ပိုလိုကားချပ်များ ဝတ္ထုတိုတွင် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် မကျေးကို အဓိက ဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ထားကာ ပဲပြုတ်ရောင်းရင်း ဘဝကိုဖြတ်သန်းနေရသော အခြေခံ လူတန်းစားတို့၏ အခြေအနေကို မီးမောင်းထိုးတင်ပြထားသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် မကျေးသည် ဘဝကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရင်ဆိုင်ကာ မိသားစုအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပဲပြုတ်ရောင်းရင်း ဝင်ငွေရှာသည်။ သို့သော်လည်း အခက်အခဲများရှိကြောင်း-

“ဈေးရောင်းရတာ မလွယ်ပါဘူး ဆရာမရယ် စားတော်ပဲဈေးက တစ်ပြည်ကို ခြောက်ရာကျော်သွားပြီ ကောက်ညှင်းငါ့ချိတ်က ဈေးထဲမှာ တစ်ပြည်နှစ်ရာငါးဆယ် ဝယ်ဈေးကသာ တက်တာပါ ဆရာမရယ် ရောင်းဈေးကြတော့ သိပ်တက်လို့ဖြစ်တာ မဟုတ် ပါဘူး”^၁

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“လူတွေက မနက်တော့ ဟုတ်တိပတ်တိ ယူစားလိုက်ကြတာ ဆရာမရဲ့ ညနေအလုပ်ပြန် ပိုက်ဆံပါလာမှ ကျွန်မကို ပဲဖိုး ပေးတာလေ ရရင်ပြီးတာပဲ ကျွန်မကတော့ သွားတောင်းရတာ ပေါ့လေ”^၂

ဟူ၍လည်းကောင်း မိမိရင်ဆိုင်နေရသော လုပ်ငန်းအခြေအနေကို စာရေးသူအား ရွယ်တူတန်းတူ သဘောထားကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေသည်။ မကျေးသည် အခြေအနေကို သုံးသပ်တင်ပြကာ ကလေးငယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်သော စရိုက်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း သူ၏ပြောစကားများအရ တွေ့ရသည်။

မကျေးသည် အသက်အရွယ်နှင့်မမျှ အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်ရုံသာမက သွက်လက်ဖျတ်လက်သည်။ ပါးရေနပ်ရေ ရှိသည်။ ခိုင်းလျှင် ခိုင်းသည့်အလုပ်ထက် ပိုမြင်ကာ-

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀၂။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀၃။

“ဆရာမက ငါးခုမှာလိုက်တာနော် အစိတ်သား နှစ်ရာတဲ့
အကောင်က သေးသေးလေးတွေ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဇလားဗီးယားငါး
ဝယ်လာခဲ့တယ်”^၁

ဟူ၍ သူ၏ပြောစကားများကိုကြည့်လျှင် လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသော စရိုက်ကို
တွေ့ရသည်။ အခြေအနေကို နားလည်ကာ လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို ဖန်တီးခဲ့သည်။
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ မိမိကိုခိုင်းသည့်လူ ကျေနပ်နားလည်အောင် ရှင်းပြသည်။

အရင်းပြုတ်လျှင် ပဲပြုတ်ရောင်းနားလိုက် အရင်းရှိလျှင် ပဲပြုတ်ရောင်း ပြန်ထွက်
လိုက်နှင့် လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေသော မကျေးတို့၏ဘဝမှာ သနားစရာလည်း
ကောင်းသည်။ ပဲပြုတ်ရောင်းပြန်ထွက်၍ အရင်းဘယ်ကရလဲ မေးလျှင်-

“အဲ့သည့်အိမ်က ငွေထုတ်ပေးတယ် ဆရာမရဲ့ ပဲပြုတ်ဖောက်သည်
အိမ်ပါ”^၂

ဟူ၍ အရင်းထုတ်ပေးသူကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားကာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော
လေသံနှင့်ရှင်းပြနေသည်မှာ တကယ့်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏လေသံကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။
ခက်ခဲသောဘဝကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာနှင့် ဖြတ်သန်းနေသော မကျေး၏ဘဝမှာ
အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက် သနားစရာကောင်းသော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ အတိုးများ
အဆမတန်ပေးရ၍ ပဲပြုတ်ကိုအကြွေးမရောင်းရန် ပြောသောအခါ-

“အကြွေးမပေးပြန်ရင်လည်း ဖောက်သည်မမြဲမှာ စိုးရသေးတယ်လေ
မနက်တိုင်း လမ်းတကာမှာ ကျွန်မတို့လို ပဲပြုတ်သည်တွေ
အများကြီးရယ် ဒီလိုအဟောင်းပေး အသစ်ယူ လုပ်ကြရတာပါပဲ”^၃

ဟူ၍ ကိုယ်ကျင့်လည်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး လှုပ်ရှား
နေရသော မကျေး၏ဘဝကို သနားစရာဇာတ်ဆောင်အဖြစ် တွေ့ရသည်။ အကြွေး
မရောင်းပြန်လျှင်လည်း ဈေးမရောင်းရကြောင်း သူ၏ဈေးကွက်ကို ဖော်ပြကာ မကျေး၏
အမြော်အမြင်ကြီးမားသောစရိုက်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း မကျေးသည်
ကလေးအရွယ်သာဖြစ်၍ ကလေးစိတ်မကုန်သေးသော စရိုက်ကိုလည်း ပိုလိုကားချပ်
ထပ်တိုင်း ကစားသည်ကိုကြည့်၍ သိရသည်။ တစ်နေ့တွင် ပိုလိုကားချပ်ထပ်တိုင်း

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀၄။

^၂ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၀၇။

^၃ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၁၄။

ကစား၍ ငွေတစ်ရာ ရှုံးခဲ့သည်။ မိခင်က နောက်ထပ်မကစားရန် ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့သည်။ စာရေးသူကလည်း နောက်ထပ်မကစားရန် ဆုံးမသောအခါ မကျေးက-

“ပိုလိုကားထပ်ရတာ ပဲပြတ်ရောင်းရတာနဲ့မတူဘူး ဆရာမရဲ့၊
အကြွေးမကျဘူး နိုင်ရင်လည်းလက်ငင်း ရှုံးရင်လည်းလက်ငင်းပဲ
ပိုလိုကားချပ်ထပ်တာမှာတော့ အကြွေးမရှိဘူးရယ်”^၁

ဟူ၍ ဖြေကြားခဲ့သည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကစားရသည့် အကြောင်းရင်းကို သုံးသပ်တင်ပြကာ နိုင်လျှင်လည်း မိဘကိုပေးချင်သည့် မကျေး၏စိတ်ဓာတ် အတန်းပညာ မတတ်သော်လည်း မိဘကျေးဇူးသိတတ်သောစရိုက်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ပိုလိုကားချပ်များဝတ္ထုတိုတွင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ကလေးငယ် တစ်ဦးကို အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ထားကာ ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးထားသည်။ မကျေးသည် ငယ်ရွယ်သော်လည်း အမြော်အမြင်ကြီးသောစရိုက် သွက်လက်ချက်ချာသော စရိုက် ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ဖြစ်သော မိမိလုပ်ငန်းတွင် လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသော စရိုက် ကျရာဘဝတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ကာ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်သော စရိုက်ကို တွေ့ရသည်။

ခြုံငုံသုံးချက်

ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများတွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၁၅)ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများထဲမှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် အားကောင်းသော ဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်၍ ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာများနှင့် ချိန်ထိုးကာ လေ့လာ တင်ပြထားပါသည်။ ချည်ထွေးဝတ္ထုတိုတွင် ရီထွေး၏ရှုပ်ထွေးတတ်သော မကောင်းသော စရိုက် ဆိုးသောစရိုက်ကို စရိုက်သေအဖြစ် ဖန်တီးပြီး သူ၏မကောင်းသော အကျင့် စရိုက်များ ပေါ်လွင်လာအောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းသောစရိုက်ကို ဖန်တီးပေး ထားသည်။ လူ့လောကဝန်းကျင်တွင် အကောင်းနှင့်အဆိုး ဒွန်တွဲနေသော စရိုက် သဘာဝကို ဖော်ပြထားသည်။

ဝဲသတ်ချိန်ဝတ္ထုတိုတွင် ဖောင်သမား ဘိုးမူသည် ဆင်းရဲသော်လည်း ရိုးသားသည်၊ ဖြောင့်မတ်သည်၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သည် မိမိအလုပ်ကို တန်ဖိုး ထားသည်။ သူ၏ရိုးသားသော စရိုက်ကြောင့် မိတ်ဆွေများ၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသည်။ ပိုလိုကားချပ်များဝတ္ထုတိုတွင် မကျေးသည် ငယ်ရွယ်သော်လည်း အတွေး

^၁ ခင်ခင်ထူး၊ ၂၀၀၉၊ ၂၁၅။

အခေါ် ရင့်ကျက်ကာ ဘဝကို ရိုးရိုးသားသား ဖြတ်သန်းသည်။ မိမိကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အခြေအနေပေါ်မူတည်၍ လှုပ်ရှားရုန်းကန်သည်။ ဤဝတ္ထုတို (၃)ပုဒ်လုံးတွင် စာရေးသူက တိုက်ရိုက်ပြော၍လည်းကောင်း၊ အခြားဇာတ်ဆောင် များ၏ အကူအညီဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဇာတ်ဆောင်၏ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး အမူအရာဖြင့် လည်းကောင်း ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးထားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

နိဂုံး

ဤစာတမ်းသည် ခင်ခင်ထူး၏ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများမှ ချည်ထွေးဝတ္ထုတို၊ ဂွဲသတ်ချိန်ဝတ္ထုတိုနှင့် ပိုလိုကားချပ်များဝတ္ထုတိုတို့မှ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များကို လေ့လာတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများသည် စာဖတ်သူအား ရသ ပေးစွမ်းနိုင်သည့်အပြင် အတုယူ အားကျစရာ သတိပြု ဆင်ခြင်စရာများကိုလည်း ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှုမှတစ်ဆင့် ဘဝသင်ခန်းစာများကိုလည်း ရရှိစေပါသည်။ ခင်ခင်ထူးသည် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှု အားကောင်းသော ဝတ္ထုတိုများကို ပီပီပြင်ပြင် ရေးဖွဲ့နိုင်သောကြောင့် ယနေ့စာပေလောကတွင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည် နေနိုင်သူဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

- ခင်ခင်ထူး။ (၂၀၀၉)။ “ရက်ကန်းလွန်း ဝတ္ထုတိုများ”။ ရန်ကုန်။ ဓူဝံပုံနှိပ်တိုက်။
- တက်တိုး။ (၂၀၀၂)။ “ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုတိုများနှင့်တက်တိုး၏ရှင်းပြချက်”။ ရန်ကုန်။ အင်ကြင်းဦးပုံနှိပ်တိုက်။
- ထင်၊ မောင်။ (၁၉၇၉)။ “ဝတ္ထုတိုစာတမ်းများ”။ (ပထမတွဲ)။ ရန်ကုန်။ စာပေဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်။
- မလိခ။ (၁၉၇၄)။ “မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း”။ အတွဲ ၁-၂၊ ရန်ကုန်။ စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်။
- မင်းကျော်။ (၁၉၇၉)။ “ဝတ္ထုတိုစာတမ်းများ”။ (ပထမတွဲ)။ ရန်ကုန်။ စာပေဗိမာန်ပုံနှိပ်တိုက်။
- မြသန်းတင့်။ (၂၀၀၁)။ “စာရေးခြင်း အတတ်ပညာ”။ ရန်ကုန်။ စစ်သည်တော်စာပေ။
- “မြန်မာအဘိဓာန် အကျဉ်းချုပ်”။ (၁၉၇၉)။ အတွဲ-၂၊ မြန်မာစာအဖွဲ့။
- ဝင်းငြိမ်း။ (၂၀၀၂)။ “နှစ်ကြောင်းရေးတစ်ကြောင်းခြစ်”။ ရန်ကုန်။ အရုဏ်ကောင်းကင်စာအုပ်တိုက်။
- ဝန်၊ ဦး။ (မြန်မာစာပါမောက္ခ) (၁၉၆၄)။ “ဦးပုည၏ ဝတ္ထုလေးပုဒ်”။ ပဉ္စမအကြိမ်။ ရန်ကုန်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပုံနှိပ်တိုက်။
- အောင်သင်း။ (၁၉၉၄)။ “ဝတ္ထုရေးရာ ဆောင်းပါးများ”။ ရန်ကုန်။ ဇွန်ပွင့်စာအုပ်တိုက်။